

poczyna się w obrębie danej gminy obowiązek ubezpieczenia budowli od ognia w polskiej dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych i od tej daty następować będzie odszkodowanie przez polską dyrekcję ubezpieczeń wzajemnych za wynikię pożary.

§ 3. Władze gminne w zakresie ubezpieczeń przymusowych winny z chwilą otrzymania rejestrów poborowych:

- przyjmować wnioski (zgłoszenia) ubezpieczeniowe i przysyłać je właściwym organom polskiej dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych;
- zawiadamiać inspektorów o wynikłych w obrębie gminy wypadkach przewidzianych ubezpieczeniami;
- czuwać nad terminowym poborem składki ubezpieczeniowej i przelewać ją do kas właściwych;
- zarządzać kroki egzekucyjne względem płatników, ociągających się z uiszczeniem należności, przypadających z rejestrów poborowych (art. 35 ustawy).

§ 4. Urzędy skarbowe zostaną przez organa polskiej dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych powiadomione o wysłaniu rejestrów poborowych do gmin i od tej chwili spada na nie obowiązek wykonywania przepisów art. 36 ustawy.

§ 5. O zarządzeniu wyborów do rady nadzorczej polskiej dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych na terenach w niniejszym rozporządzeniu wymienionych, wydane zostanie zlecenie odpowiednim organom Ministerstwa Skarbu.

Minister Skarbu:
Michalski

35.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 grudnia 1921 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się zmiany rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 11 poz. 64) objęte następującymi paragrafami.

§ 2. § 1 rozporządzenia z 13 grudnia 1920 r., uzupełnia się następującym nowym ustępem:

„Oznaczenie dróg celnych, miejsca ładowania, promów, miejsc przeprawy, mostów i pomostów dla przybijania statków należy do władz celnych II instancji, a na obszarze Wolnego Miasta Gdańska do najwyższej władzy celnej w Gdańsku”.

§ 3. § 5 tegoż rozporządzenia należy następująco uzupełnić:

W ustępie litera c) w punkcie 4 dodaje się zdanie:

„Tym mieszkańcom Wolnego Miasta Gdańska, którzy udowodnią, że sprowadzali dotąd losy niemieckich loterii publicznych, zezwala się nadal na przywóz tych losów przez okres dziesięciu lat, licząc od dnia 1 stycznia 1922 r.”.

W tym samym ustępie punkt 5) uzupełnia się następującym postanowieniem:

„przywóz tych etykiet dozwolony jest i wówczas, gdy towar, do którego oznaczenia służyć mają, nie został wprowadzony równocześnie z niemi, lecz wprowadzono go już przedtem”.

W trzecim wierszu ostatniego ustępu § 5 należy między słowa „jakoteż” i „świeże owoce” wstawić słowa „świeże owoce I”.

§ 4. § 6 tegoż rozporządzenia, ustęp a) przywóz, należy uzupełnić nowym punktem (siódmym):

„7) Przywóz kart do gry w stanie luźnym”.

W ustępie b) wywóz — tegoż paragrafu otrzymuje punkt 2 następujące uzupełnienie:

„Wywóz dzieł sztuki oraz zabytków starożytności z obszaru Wolnego Miasta Gdańska dozwolony jest jedynie za zezwoleniem Senatu W. M. Gdańska.

§ 5. W § 8 tegoż rozporządzenia, w ustępie 3 (upoważnienia władz II instancji) należy dodać:

„e) na obszarze Wolnego Miasta Gdańska najwyższa władza celna w Gdańsku”

§ 6. W § 9 tegoż rozporządzenia otrzymują dwa pierwsze ustępy pozycji 2 następujące brzmienie:

„Wyprawy ślubne, podarunki dla narzeczonych lub podarunki ślubne mogą być przywożone z uwolnieniem od cła, jeżeli przeznaczone są dla cudzoziemców lub obywateli własnego kraju, zamieszkałych dłużej niż dwa lata zagranicą, którzy z powodu zawarcia związku małżeńskiego z osobą zamieszkałą na polskim obszarze celnym przenoszą do tego obszaru swe miejsce zamieszkania. W podaniu winno się udowodnić, że małżeństwo zostało zawarte; poza-tem należy dołączyć szczegółowy spis przedmiotów, stanowiących wyprawę.

Władze celne II instancji, zaś na obszar W. M. Gdańska najwyższa władza celna gdańska mogą zezwolić na późniejsze złożenie metryki ślubnej. W tym wypadku pobiera się należność celną warunkowo aż do dostarczenia dowodu ślubnego. Po upływie terminu wyznaczonego w tym celu stronie, należność celna przechodzi na własność Skarbu”.

Pozycja 5 § 9 zostaje uzupełniona następującym nowym (trzecim ustępem):

„Towary, które na polskim obszarze celnym znajdowały się w wolnym obrocie i z obszaru tego wywiezione zostały zagranicę, może w razie ich powrotu polski centralny zarząd ceł także wówczas, gdy zagranicą weszły do wolnego obrotu, zwolnić od cła, jeżeli przemawiają za tem przeważające względy słuszności”.

§ 7. W § 10 tegoż rozporządzenia w ustępie 1 (upoważnienia władz II instancji) należy dodać:

„e) na obszarze W. M. Gdańska — najwyższa władza celna w Gdańsku”.

Pozatem § 10 tegoż rozporządzenia uzupełnia się następującym nowym ustępem:

„Udzielanie zwolnień od cła dla towarów w ruchu pogranicznym i dla płodów z gospodarstwa rolnego i wiejskiego, pochodzących z nieruchomości, rozciągających się poza linię celną i których zarząd znajduje się w obrębie polskiego obszaru celnego (art. 13) przekazuje się władzom celnym II instancji, a na obszarze W. M. Gdańska — najwyższej władzy celnej w Gdańsku”.

§ 8. Drugie zdanie § 16 tegoż rozporządzenia uzupełnia się następującym nowym zdaniem:

„Wystarcza jednak, gdy na dokumencie handlowym lub liście przewozowym potwierdzi wartość towaru zagraniczny nadawca”.

§ 9. Uchyła się postanowienie drugiego zdania ustępu 1 § 31 tegoż rozporządzenia, t. j. od słów „Z chwilą wypuszczenia towaru” do słów „urzędowo potwierdzonych próbek”.

§ 10. § 32 tegoż rozporządzenia uzupełnia się następującymi nowymi ustępami:

„Cło należy uiszczać według tych przepisów i stawek taryfowych, jakie obowiązują w dniu, w którym towary przeznaczone na przywóz dostawione będą właściwej władzy celnej do oclenia lub do zapisania ich na wywóz.

Wolne od cła są towary, które pod urzędową kontrolą zostały zniszczone lub też w czasie transportu, przeprowadzonego pod taką kontrolą, zniszczyły. Towary, które w czasie transportu przeprowadzonego pod urzędową kontrolą wskutek wpływów przyrody zmieniły swą jakość i wagę, lub też które pod kontrolą urzędową zmienione zostały, należy oclić według ich stanu w czasie odprawy.

Przy towarach, które usunięto z pod oclenia, miarodajną jest chwila i jakość ich, w której należało dostawić je do oclenia, gdy zaś tego stwierdzić nie można, chwila ich wykrycia i jakość ich w owej chwili”.

§ 11. § 35 tegoż rozporządzenia uzupełnia się następującym nowym ustępem:

„O ile towary, których wywóz z obszaru celnego nie jest ograniczony przepisami o postępowaniu celnym, zakazami wywozu albo też z powodów wewnętrznego opodatkowania, będą musiały być zgłaszane li tylko dla celów statystyki wywozu, natenczas będzie ustanowiony dla obrotu z okręgu pogranicznego ułatwiony sposób zgłaszania”.

§ 12. W § 39 tegoż rozporządzenia w zdaniu drugim ostatniego ustępu skreśla się słowa początkowe zdania „Tylko wyjątkowo”.

§ 13. § 52 tegoż rozporządzenia uzupełnia się następującym nowym (drugim) ustępem:

„Ustalanie wysokości opłat składowych w urzędowych składach celnych przekazuje się władzom celnym II instancji a na obszarze W. M. Gdańska — najwyższej władzy celnej w Gdańsku”.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 10 stycznia 1922 r.

Minister Skarbu:

Michalski

36.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 10 stycznia 1922 roku

o wypuszczeniu serji III biletów skarbowych.

Na podstawie art. 8 i 10 ustawy z dn. 30 kwietnia 1920 r. o biletach skarbowych (Dz. U. R. P. № 38 poz. 218) oraz art. 2 i 3 ustawy z dn. 17 grudnia 1921 r. o wypuszczeniu serji III biletów skarbowych (Dz. U. R. P. № 106 poz. 771) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem 1 lutego 1922 r. wypuszcza się serję III biletów skarbowych w odcinkach po 5.000 mkp., 10.000 mkp., 25.000 mkp., 50.000 mkp. i 100.000 mkp.

§ 2. Bilety skarbowe serji III płatne są w dniu 1 lutego 1923 r.

§ 3. Bilety skarbowe serji III są oprocentowane w stosunku 5 od sta rocznie. Odsetki są płatne z góry przez potrącenie od sumy imiennej biletów.

§ 4. Bilety skarbowe serji III sprzedają: Centralna Kasa Państwowa, kasy skarbowe oraz oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej według ich wartości dziennej obliczonej w myśl § 3.

§ 5. Z obliczanej przy sprzedaży biletów skarbowych serji III kwoty należnych odsetek nie dokonuje się żadnych potrąceń.

§ 6. Bilety skarbowe serji III będą opłacane bez żadnych potrąceń, począwszy od dnia 1 lutego 1923 r. aż do dnia 1 lutego 1933 roku przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe oraz oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 7. Przed terminem płatności, wskazanym w § 2, bilety skarbowe serji III będą na żądanie posiadaczy wykupywane przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe oraz oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej według ich wartości dziennej bez pobierania za tę czynność żadnych opłat ani prowizji oraz będą na tych samych zasadach przyjmowane przy wszelkich wpłatach przez Centralną Kasę Państwową i kasy skarbowe.

§ 8. Bilety skarbowe serji III będą przyjmowane jako kaucje i wadja według wartości imiennej.

§ 9. Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przyjmują bilety skarbowe serji III do depozytu bezpłatnie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Michalski